

[Hilmar Bauusgaard]

vet igennem det sidste års tid i det store og hele har haft for ringe indtjening, og vi må derfor se på, om der er sådanne, skal jeg sige langtrækkende, virkninger for erhvervslivet af de fremsatte lovforslag, at denne tilstand med en for ringe indtjening bliver forstærket. Det er jo ikke alene et spørgsmål om indkomst til erhvervsudøverne, men det er i virkeligheden et spørgsmål om at skabe det økonomiske grundlag for at kunne opretholde og udvide beskæftigelsen.

Jeg vil også gerne sige, at udbyttebegrænsning kan forekomme rimelig, men vel næppe på baggrund af avancesituationen rent faktisk vil få nogen praktisk betydning. Alligevel mener jeg, det er rigtigt.

Endelig et tredje synspunkt, som jeg også finder det rimeligt at drage frem, fordi et spørgsmål, som alle vi, der tager møder rundt omkring i landet, ustandselig støder på, er, om der er forskel på, hvor godt tjenestemænd og ikke-tjenestemænd er stillet i dette samfund.

Der bliver her af regeringen, og jeg er enig i sigtet, krævet ofre af alle. Jeg tror, at alle, ikke mindst de, der har ydet bidrag til ligesom at sætte fokus på problemstillingen omkring tjenestemændene, nu bør erkende, at er der nogen, der yder bidrag, så er det tjenestemændene. Her er der virkelig tale om, at der ydes et bidrag, og det synes jeg der skal kvitteres for, også når andre hører på det, for det kan måske så yde et bidrag til — det håber jeg da — at diskussionen om dette forhold mellem offentligt ansatte og den øvrige befolkning kan komme til at foregå på et lidt mere nøgternt grundlag, end det i mange situationer hidtil er foregået.

Så vil jeg gerne til sidst sige, at den nuværende krise i dansk økonomi er blevet stærkere, end det havde været nødvendigt. Det er den blevet, fordi dansk erhvervsliv og store dele af befolkningen har gennemlevet en lang periode præget af stor usikkerhed. Den politiske ustabilitet har været en væsentlig årsag til denne usikkerhed, og de for udenforstående uforståelige uoverensstemmelser på arbejdsmarkedet er en anden væsentlig årsag. Usikkerheden må fjernes, så langt det er muligt. Den politiske ustabilitet er det folketingets ansvar at få fjernet, og det er også blevet folketingets ansvar at

fjerne den usikkerhed, der kommer fra uoverensstemmelserne på arbejdsmarkedet.

Folketinget kan ikke tage ansvaret for, at usikkerheden fortsætter. Vi kan følgelig heller ikke tage ansvaret for, at en storkonflikt bryder ud.

Ninn-Hansen (KF):

Statsministeren og flere af ordførerne har givet en beskrivelse af de forhold, vi vil opleve her i landet, hvis folketinget ikke kan samle sig sammen til at gribe ind i denne situation. De har fremsat meget alvorlige bemærkninger, givet et stærkt farvet billede af det, der sker, hvis konflikten træder i kraft.

Jeg synes hverken, at bemærkningerne har været for alvorlige, eller at den farve, situationen blev tegnet med, har været for stærk, hvis 350.000 skal inddrages i denne konflikt, hvis det i forvejen mishandlede erhvervsliv skal lide yderligere tab, hvis produktion og eksport skal rammes stærkt og den enkelte familie bliver ramt på sine daglige fornødenheder. Det er jo det, der vil ske, hvis vi ikke kan tage os sammen her i folketinget.

Det er derfor rimeligt, at regeringen har fremsat lovforslag for at forhindre, at denne situation opstår om knap 14 dage. Der er heller ingen, der kan være overrasket over, at indgreb er nødvendige. Regeringen ventede det selv, da den tiltrådte, og parterne må også have ventet det. Konflikten får efter de strejkevarsler, der er, et sådant omfang, at man næsten kan tale om en bestilling over for folketinget på et indgreb fra parternes side.

Statsministeren ved også godt, at selv om han fremsætter et antal lovforslag, er det ikke sikkert, han får dem alle gennemført. Heri er intet nyt, og statsministeren har selv erkendt situationen i sin tiltrædelseserklæring, hvor statsministeren erkendte den parlamentariske situation. Men det må også betyde, at det, regeringen må interessere sig for her, er at samle et flertal om den lovgivning, der er nødvendig, den enkle lovgivning, der er nødvendig, for at forhindre konflikterne. I en situation som den, der er, med disse udsigter til en katastrofal konflikt, er der her i det høje ting hverken brug for partitaktik, en ufredelig holdning eller forsøg på at gennemføre det ene eller det